

Autoreferat

1. Imię i nazwisko: Agnieszka Staszczyk

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej:

2002 - dyplom magistra filologii orientalnej, w zakresie indianistyki, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie

2005 - dyplom magistra historii sztuki, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie

2012 - dyplom doktora nauk humanistycznych, w zakresie nauk o sztuce, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu

tytuł rozprawy doktorskiej: *Ikonografia przedstawień religijnych w rzeźbie kamiennej w ośrodku Mathury I-III w. n.e.*

2022 - dyplom magistra psychologii, SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych:

sierpień 2004 - wrzesień 2006: Instytut Ochrony Przyrody PAN, Kraków, stanowisko młodszego dokumentalisty

październik 2009 - styczeń 2012: Katedra Porównawczych Studiów Cywilizacji UJ, prowadzenie zajęć dydaktycznych w ramach umowy zlecenia

luty 2012 - nadal: Katedra Porównawczych Studiów Cywilizacji UJ, stanowisko adiunkta, badawczo-dydaktyczne

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.).

Jako moje główne naukowe osiągnięcie wskazuję badania wykonane w dużej mierze w okresie po uzyskaniu stopnia doktora, które stanowią kontynuację pracy rozpoczętej w czasie przygotowania rozprawy doktorskiej. Ze względu na moje różnorodne wykształcenie, koncentrując się na zagadnieniach kultury wizualnej Indii północnych, są one prowadzone

wielotorowo. Kluczowy element w tym obszarze stanowi monografia pt. *Abundance and Fertility. Representations Associated with Child Protection in the Visual Culture of Ancient India* (Jagiellonian University Press, Kraków 2023, s. 510). Oprócz tego w ostatnich latach opublikowałam kilka artykułów i rozdziałów w monografiach, które prezentują wyniki badań z tej samej tematyki, tworzą więc cykl publikacji uzupełniających wskazane tu główne osiągnięcie naukowe w formie monografii. Ponadto regularnie na wielu konferencjach zagranicznych i krajowych przedstawiałam wyniki badań na poszczególnych etapach projektu. Był on moim głównym naukowym przedsięwzięciem, jakie realizowałam w ramach etatu badawczo-dydaktycznego na Uniwersytecie Jagiellońskim. Wspomniane wystąpienia konferencyjne oraz publikacje przygotowywane były stopniowo i zawierają rezultaty moich wieloletnich, interdyscyplinarnych studiów nad projektowaniem oraz funkcjonowaniem wizerunków kultowych w dawnych Indiach, z uwzględnieniem kontekstu społeczno-kulturowego i tradycji religijnych. Ze względu na obszerny materiał badawczy, do analizy wybrałam obiekty mając na uwadze ich znaczenie dla wierzeń ściśle powiązanych z codziennym funkcjonowaniem człowieka oraz dla ewolucji rzeźby Indii północnych - wytworzenia, rozpowszechnienia i utrwalenia pewnych form. Szczególne miejsce zajmuje tu ośrodek artystyczny Mathura (Indie północne, obecnie Uttar Pradesh), z racji jego roli w kulturze Indii i niekwestionowanego wpływu na sposób wizualizacji świata nadprzyrodzonego. Wypracowane w Mathurze na przełomie er wzorce przekładające się na typy przedstawień zostały spopularyzowane w innych regionach i epokach. W trakcie badań poszczególnych typów rzeźb szczególnie zainteresowały mnie te związane z ochroną potomstwa oraz zapewnianiem dobrobytu i pomyślności, a w konsekwencji wśród istotnych komponentów analizy znalazła się zależność między potrzebami dawnych społeczności oraz praktykami medyczno-religijnymi, a samymi wizerunkami, których liczba i różnorodność była bardzo duża. Zadania badawcze dotyczą procesu formowania się wizerunków kultowych i ich funkcjonowania w życiu codziennym bądź religijnym człowieka. Ważnym punktem było powiązanie ich z symboliką obfitości i płodności, które rozpowszechnione były dużo wcześniej przed omawianą epoką, a których znaczenie w tworzeniu wyobrażeń istot nadprzyrodzonych było kluczowe w dawnej rzeźbie religijnej. Porównanie najważniejszych dzieł i ich zestawienie, ich prezentacja w kontekście ludzkich potrzeb oraz ustalenie zakresu oddziaływania dzieł stały się jednym z głównych zadań badawczych. Zarówno wybór tematu

jak i sposobu jego ujęcia zostały podyktowane zauważalnymi brakami w literaturze przedmiotu. Choć omawiany ośrodek artystyczny zawsze cieszył się dużym zainteresowaniem badaczy, istoty nadprzyrodzone oddelegowane do ochrony potomstwa nie zyskały stosownego, całościowego opracowania. Ich wizerunki zazwyczaj opisywane były osobno dla danego typu (wizualizacji bóstwa), często przy okazji omówienia konkretnej kolekcji. Ponadto, na pierwszym planie stawiano zwykle analizy form, ikonografii i stylu poszczególnych zabytków. W literaturze przedmiotu opiekuńcze duchy często były w marginalizowane jako bóstwa niższego rzędu w stosunku do głównych bogów dominujących tradycji. Jako historyk sztuki i indolog, wcześniej zajmowałam się przede wszystkim ikonografią rzeźby oraz początkami formowania się przedstawień kultowych w głównych tradycjach religijnych subkontynentu (hinduizm, buddyzm, dżainizm). Z racji moich filologicznych zainteresowań skupiałam się wówczas na tekstach sanskryckich poświęconych ikonografii. Te badania zaowocowały szczegółowymi opisami dzieł, porównaniami form i ewentualnymi odwołaniami do źródeł literackich. W efekcie możliwe było prześledzenie procesu formowania wizerunku religijnego z punktu widzenia twórców. Jednak w aktualnej kontynuacji badań przeprowadzonych na potrzeby pracy doktorskiej (pt: "Ikonografia przedstawień religijnych w rzeźbie kamiennej w ośrodku Mathury w I-III w. naszej ery") postanowiłam zmodyfikować metodologię, poszerzyć perspektywę i skupić się na faktycznym udziale wyobrażeń istot nadprzyrodzonych wprowadzonych w formie materialnej do otoczenia człowieka, głównie w praktykach medyczno-religijnych. Tego rodzaju udział obiektów niewątpliwie powiązać też należy z ich oddziaływaniem na odbiorcę, co wykracza poza sferę estetyczną. W związku z tym postanowiłam pogłębić swoją wiedzę w obszarze nauk o człowieku i ukończyłam kolejne studia magisterskie na kierunku psychologia. Dzięki nim zyskałam szerszą perspektywę rozumienia wskazanych zagadnień. Proponowane ujęcie umożliwia bardziej kompleksowe studia kulturowe w obszarze wpływu różnych tradycji religijnych na terenie subkontynentu na kształt sfery materialnej. Sądzę, że przygotowana monografia stanowi ważny głos w dyskusji na temat genezy i formy wizerunków z perspektywy użytkowników obiektów religijnych, fundatorów, nie zaś samych twórców na poziomie koncepcyjnym czy też rzemieślników-wykonawców. Jest to więc ujęcie nowatorskie i stanowi znaczący wkład w rozwój dyscypliny, jego wartość wynika przede wszystkim z całościowego przedstawienia grupy istot nadprzyrodzonych wspierających

człowieka w sferze płodności i ochrony potomstwa, a następnie z prezentacji problemów naukowo-badawczych z uwzględnieniem ścisłej relacji człowieka i kultury, w konsekwencji dającej możliwości odczytywania różnorodnych treści z wizerunków religijnych. W obrębie hinduizmu, buddyzmu i dżainizmu, jak udało się ustalić w moich badaniach, znalazło się miejsce dla wierzeń szczególnych, rozwijających się na styku praktyk medycznych i religijnych, a zatem zdecydowanie bliżej codziennych potrzeb człowieka, przełożonych na sferę wizualną w formie najpierw różnorodnych symboli i następnie boskich postaci. Te wizualizacje powstawały jako konsekwencja przenoszenia wyobrażeń wykorzystanych w różnych narracjach kulturowych dotyczących wskazanych postaci istot opiekuńczych. Użyte w nich elementy nazwałam mocnymi symbolami, a personifikacje różnych bóstw mocnymi wizerunkami. Tego rodzaju perspektywy badawcze pozwoliły mi na wgląd w świat ludzkich potrzeb i obaw związanych z powoływaniem na świat potomstwa, a także z zabezpieczeniem odpowiednich zasobów materialnych. Przygotowana przeze mnie analiza nie tylko stanowi uzupełnienie informacji na temat wytworów kultury wizualnej w Indiach północnych, ale też wyróżnia się w dyscyplinie nauki o kulturze i religii z powodu charakteru wybranych wizerunków oraz metodologii. Dodatkowo regularnie przeprowadzałam konsultacje z zagranicznymi ekspertami w tej dziedzinie, czy to na konferencjach tematycznych, czy też w formie bezpośrednich kontaktów. Wnioski uzyskane w czasie badań są również bardzo ważne dla poszerzenia wiedzy na temat kultury i religii Azji Południowej, zwłaszcza, że pochodzą głównie z badań pozaliterackich. Wiele dotychczasowych analiz natomiast skupiało się głównie na lekturze tekstów bądź odczytywaniu dzieł sztuki przy pomocy traktatów ikonograficznych, bez wzięcia pod uwagę różnic czasowych, regionalnych między wspomnianymi tekstami, a badanymi dziełami. Oczywiście, zaznajomienie się z literaturą religijną i medyczną regionu było dla mnie istotne, niemniej na pierwszym planie postawiłam wytwory kultury wizualnej, które mogły być regularnie użytkowane przez człowieka. Moje badania skupiają się przede wszystkim na analizie relacji obiektu z użytkownikiem oraz określeniu zakresu oddziaływania istot nadprzyrodzonych na człowieka. Dzięki licznym wyjazdom na badania terenowe i kwerendy biblioteczne, prowadzone w Indiach (2006-2010, 2012, 2014-2016), Stanach Zjednoczonych (2008-2009), Londynie (2005, 2008, 2013, 2014-2016, 2019) i Wiedniu (2000, 2003-2004, 2013) miałam okazję zapoznać się kompleksowo z materiałem źródłowym, a przede wszystkim z różnymi kolekcjami rzeźb z

Mathury. Jest ich bardzo wiele, a więc gromadzenie dokumentacji było dość długim i żmudnym procesem. Szczególnie ważne były badania terenowe w Indiach zrealizowane w różnych miejscach (także poza Mathurą) i latach, a ich bezpośrednim efektem jest stworzone przeze mnie pokaźne archiwum cyfrowe rzeźb. Udało mi się niejednokrotnie dotrzeć do obiektów, które wcześniej nie były publikowane lub opisywane. Zapoznałam się z wszystkimi kluczowymi katalogami i opracowaniami interesujących mnie rzeźb, a także z bogatą literaturą metodologiczną, aby opracować najbardziej wszechstronne podejście w dyscyplinie nauki o kulturze i religii. W analizie tak specyficznego materiału, jakim jest grupa przedstawień związanych z ochroną potomstwa, warto zgłębić samo formowanie wierzeń oraz opowieści, a następnie ich przełożenie na sferę materialną. Można przyjąć celowe tworzenie stosownych treści w zależności od wymogów zmieniających się warunków społecznych, kulturowych, z naciskiem na istotność funkcjonalności religii, jaką z punktu psychologii religii warunkuje ciągły proces wzbogacania i modyfikowania wierzeń. Elementy życia religijnego można łączyć z wpływem doktryn, kultu czy organizacji religijnej na sposób funkcjonowania człowieka w obszarze poznawczym, emocjonalnym i podejmowanych działań, przede wszystkim na zasadzie regulacji relacji człowieka z otoczeniem, która jest oparta o przyjęte założenie odnośnie istnienia sił nadprzyrodzonych i ich wpływu na świat ludzki. Ustanowienie działań niezbędnych, aby gatunek ludzki przetrwał w zdrowiu i długim, szczęśliwym życiu, jest powiązane z przekonaniami wielu społeczności. Proponowany tu sposób na dojście do celu zakłada wejście człowieka w relację z siłą nadprzyrodzoną, która może go wspomóc w trudnych momentach. Z tego względu, w stosunku do praktyk, które przeanalizowałam, z powodu ich kluczowej roli w życiu człowieka postanowiłam w swych badaniach zaproponować prymat obiektów kultury materialnej nad tradycją tekstualną, ponieważ wchodzą one realnie w różne sfery ludzkiego życia i funkcjonowania - jako obiekty sztuki, religii lub w użytku codziennym. Chodzi tu przede wszystkim o prymat potencjału przekazywania, rozpowszechniania informacji czy idei niż samego kodowania treści. Jak proponuje Boehm (*Pierwsze spojrzenie. Dzieło sztuki - estetyka - filozofia*) przede wszystkim sztuka potrafi stworzyć modele alternatywne czy światy, a także miejsca pozwalające nam na trwanie przy antropologicznej i kulturowej potrzebie widzenia całościowego, opowiadania historii, itd. Dzieła otwierają perspektywy, pobudzają uważność i wrażliwość odbiorcy. Chciałam więc szczególną uwagę zwrócić na ten fragment ludzkiego świata, który łączy się z

możliwością przekazywania koncepcji dotyczących istot ze świata mityczno-religijnego z użyciem specjalnego języka symboli. Podstawowe ludzkie potrzeby w obszarze rytualno-medycznym stały się osią analiz obiektów kultury wizualnej, z założeniem, że tego rodzaju dzieła mogą mieć za zadanie wytłumaczenie zjawisk w dostępnych i percypowalnych dla człowieka formach. Konieczność podejścia interdyscyplinarnego do wybranego materiału była zatem oczywista, w miarę zagłębiania się w ten temat. Szczególnie zainteresowało mnie możliwe oddziaływanie obiektów na ich użytkowników: przekazywanie treści dzięki stosownemu kodowaniu oraz emocjonalna władzę wizerunków, ich efektywność i sprawczość, tak bowiem rozumiem realizowanie się w praktyce tzw. mocnego wizerunku, zwłaszcza w przypadku, gdy czyni on widzialnym niewidzialne. Jest to jednocześnie pretekst do refleksji nad tym, jaka jest przyczyna tworzenia wyobrażeń istot nadprzyrodzonych. Sperber (*Symbolizm na nowo przemyślany*) proponuje uznać dyspozycję myślową ukształtowaną w toku ewolucji za działający w tym obszarze istotny czynnik. Buchowski (*Dan Sperber - od krytyki symbolizmu do ewolucyjnej i kognitywnej nauki o kulturze*) uważa, że naturalistyczna nauka kognitywna może mieć trudności z takim rozumieniem genezy magicznych czy religijnych wierzeń, tzn., że należy bezpośrednio odnieść je do zdolności, które wytworzyły się w procesach adaptacyjnych. Jednak tak jak da się je wyjaśniać z użyciem poznawczych procesów. Nie bardzo sprawdzi się natomiast utrzymywanie, że wierzenia podlegają jakiejś osobnej dziedzinie badającej takie skłonności. Warto też zwrócić uwagę na to, że istoty nadprzyrodzone mimo nadzwyczajnych właściwości zachowują się tak, jak w danej sytuacji zachowałby się człowiek. Opisując postaci związane z ochroną potomstwa, a zatem wchodząc w sferę bardzo dotyczącą spraw codziennych i podstawowego funkcjonowania człowieka, często też blisko praktyk medycznych, trudno pominąć problem ścisłego związku somy i psyche. Naturalnie pojawia się refleksja nad rolą ludzkiej psychiki w całym procesie kreowania takich postaci, wymyślania dla nich konkretnych opowieści, przydzielania im ról, zakresu oddziaływania, a wreszcie tworzenia ich materialnej formy. Wiele aspektów tego podejścia przedstawił szczegółowo Freedberg (*The Power of Images. Studies in the History and Theory of Response*), którego rozważania stały się jedną z podstaw moich badań. Obecność istoty nadprzyrodzonej w bezpośrednim otoczeniu człowieka, w formie wizerunku, zapewne może wspomóc różne jego działania. To wspomaganie na poziomie religijnym obejmuje oddawania czci, kierowanie modlitw, a w przypadku

ambivalentnie oddziałujących duchów bardzo istotne jest przede wszystkim godne ich uczczenie, wręcz przebłaganie, aby zapobiec ich szkodliwym aktywnościom. Można rozpatrywać je też na poziomie psychiki poprzez wprowadzanie zabezpieczenia w postaci amuletu, rytuału magicznego czy medycznego, narzędzia wspomagającego kontrolowanie strachu, jaki pojawiał się w związku z zagrożeniami chorobą czy śmiercią potomstwa. Aby pacyfikowanie zagrożenia było skuteczne, konieczny był stosowny wizerunek, stworzony m.in. z wykorzystaniem mocnych symboli. Przez to, że jest on w takim przypadku mocny, rozumiem, że po pierwsze jest wizualnie kompletny (idealny, odpowiedni), a więc patrząc od strony formalnej ma takie elementy/cechy, które stanowią o jego potencji. Po drugie natomiast, oceniając go od strony funkcjonalnej, ma moc sprawczą i jego obecność w domostwie, np. przy kobiecie rodzącej, w sanktuarium, do którego udawała się poprosić o pomyślny poród itd., wspomagał obniżenie jej strachu, który wywołany był przecież realnym zagrożeniem. Podobnie w przypadku choroby dziecka (noworodka bądź starszego potomstwa), wspomoczenie zabiegów medycznych i magicznych wizerunkiem mogło mieć działanie potęgujące. W analizach odniosłam się zatem wielokrotnie do wybranych propozycji badaczy z zakresu psychologii religii. Przykładowo, Beit-Hallahmi i Argyle (*The Psychology of Religious Behaviour, Belief and Experience*) wymieniają potrzebę adaptacji do lęku i niepewności jako jedną z hipotetycznych podstaw wpływających na stworzenie systemu wierzeń religijnych. Związek ze staraniami, aby obronić się przed niepokojem, poradzić sobie z siłami w świecie, niepewnością, doświadczeniem strachu, poczuciem zagubienia, wszelkimi lękami egzystencjalnymi, jest tu ewidentny. Można także religię rozpatrywać w ujęciu ewolucyjnym, jakie oferuje kognitywistyka religii. Podejście takie wierzenia religijne traktuje jako uboczny produkt poznania, a zatem dopuszcza minimalny udział czynnika kulturowego albo wręcz go wyklucza. Spojrzenie ewolucyjne stara się wyjaśnić wierzenia w kontekście przetrwania i reprodukcji - współdzielenie pewnych wierzeń religijnych oraz praktyk może przynieść korzyści tak jednostce, jak i społeczności. Religijne wierzenia mogą wspomagać w procesach adaptacyjnych w przypadku zagrożeń związanych z niedostatecznymi zasobami w środowisku (w przypadku Indii np. suszą i powodziami, niedostateczne zapasy żywności, w dawnych czasach liczne choroby), wtedy ewidentna staje się relacja między człowiekiem a środowiskiem i pojawia się potrzeba kontroli (np. animizm czy praktyki takie jak szamanizm, który może mieć funkcję uzdrawiającą). Zatem osoby,

które cierpią na choroby, także trudne stany emocjonalne, mogą skorzystać na dzieleniu się praktykami religijnymi czy wierzeniami rozumianymi jako jedno z możliwych antidotów. Z racji tego, że systemy religijne funkcjonują jako adaptacyjne na poziomie grupowym lub indywidualnym, warto zauważyć, że w Indiach zdecydowanie można je rozpatrywać na poziomie grupowym (kultury te opisywane są jako tzw. kolektywistyczne). Rzecz jasna, takie przejście z grupowego do indywidualnego poziomu jest równoznaczne z przejściem od funkcji społecznej do psychologicznej. Jak prześledzić można w literaturze, zabiegi mające na celu wsparcie kobiety przez rodzinę czy całą społeczność są w Indiach realizowane z pełnym rozmysłem, co zaprezentowałam w nawiązaniu do tekstów rytualnych, traktatów medycznych i zapisów różnorodnych wierzeń. Buss (*Psychologia ewolucyjna*) zwraca uwagę na możliwości i szczególną pozycję psychologii ewolucyjnej zajmującej stanowisko interakcyjne. Nie zaleca utrzymywania dychotomii kultura albo biologia, bowiem kultura opiera się na fundamentach mechanizmów psychicznych wykształconych w toku ewolucji. Nie zaleca także tworzenia autonomicznej jednostki przyczynowej zwanej kulturą dla wyjaśniania podobieństw wewnątrzgrupowych i różnic międzygrupowych. W przeciwnym razie dojść by mogło do przegapienia właściwego znaczenia zjawisk po przypisaniu ich wyłącznie kulturze czy też bogu, czy ewolucji, czy podświadomości. Po wyodrębnieniu klasy zjawisk (np. sztuki) charakterystycznych dla pewnej grupy, należy dokonać próby wyjaśnienia ich pochodzenia. W ten sposób tworzy się możliwość rozróżnienia na kulturę ewokowaną i transmitowaną. Zdecydowałam się więc dopuścić taką perspektywę i potraktować wytwory kultury jako materiał, który powiązany jest z adaptacjami ukształtowanymi wcześniej na drodze ewolucji. Warto przy tym zauważyć, że zwrot ku ujęciu adaptacyjnemu nie jest właściwy wyłącznie psychologii ewolucyjnej czy kognitywistyce religii. Buchowski przybliżył podejście Hortona, Lukesa i Hollisa, w którym przyjmuje się konieczność istnienia rdzenia empirycznie doświadczanej rzeczywistości świata zewnętrznego. Za jego istnieniem, zdaniem tych badaczy, przemawiają m.in. racje fizyczno-biologiczne, powiązane z przetrwaniem gatunku ludzkiego w oparciu o zdolności genetyczno-rozwojowe, uwzględniające przy tym możliwości adaptacyjne człowieka do (metafizycznego) środowiska w jego rozwoju jako gatunku i jako jednostki. Buchowski (*Racjonalność. Translacja. Interpretacja. O badaniu myślenia magicznego w antropologii i filozofii*

brytyjskiej) przypomina także o próbach wytyczania uniwersalnych cech psychologiczno-myślowych gatunku ludzkiego.

Wizerunki, które podałam analizie, były częścią realnego świata człowieka, choćby używanie ich miało sprowadzać się wyłącznie do oglądania i kontemplowania (choć w przypadku rzeźby należy zaznaczyć, że w grę wchodzi także dotykanie), uzasadnione jest więc przesunięcie nacisku na sferę użytkową. Nawet sprowadzenie do oddziaływań na poziomie mentalnym (w sferze mentalnej) koresponduje z funkcjonowaniem ludzi, zwłaszcza szukających wsparcia czy wzmocnienia za pośrednictwem religii. Odniosłam się do oddziaływania obiektów, które nie były tylko dekoracją, ekspresją artysty, choć nadal realizowały cel przedstawiania czy symbolizowania pewnych pojęć, ale miały też, a może nawet przede wszystkim, tworzyć przestrzeń dla rytuału lub wspomagać człowieka na co dzień. Głównym celem mojej rozprawy było nakreślenie relacji obiekt-użytkownik, a w konsekwencji pogłębienie wiedzy o człowieku i jego funkcjonowaniu w świecie za pośrednictwem analiz wytworów określonej kultury. Podkreślę zatem ponownie znaczenie tych badań dla mojej dyscypliny, tym bardziej, że analizy kulturowe często koncentrując się na specyficznym kontekście regionalnym, niewystarczającą wagę przykładają do elementów natury ludzkiej (czyli także w ujęciu ponadkulturowym). Było istotną częścią mojej pracy, aby skierować spojrzenie środowiska akademickiego na ten aspekt. Ponieważ praktyki religijne mogą ilustrować stosunki społeczne, zmiany kulturowe i postawy religijne społeczeństwa, należy zauważyć, że moja analiza może wzbogacić wszystkie dyscypliny nauki związane z badaniami nad społeczeństwem, wierzeniami, sztuką i kulturą Indii północnych, a także może pomóc lepiej zrozumieć relacje między religią a sztuką oraz wzajemne odniesienia między różnymi tradycjami religijnymi. O znaczeniu i sile tradycji pozostających blisko ludzkich spraw świadczy, poza wskazanym materiałem, także przetrwanie takich kultów w Indiach do czasów współczesnych. Celem moich badań było całościowe przybliżenie tej grupy bóstw w stosownym kontekście, aby przyjrzeć się bliżej faktycznej roli wierzeń religijnych Indii, a także związanych z nimi wyobrażeń. Elementy wizerunków wytworzonych w sztuce dawnej, aby zwizualizować bóstwa bliskie ludziom, dały pewną podstawę późniejszym przedstawieniom wielu popularnych bogów i są obecne do dziś w sztuce Indii jako symbole o jasnym przekazie, a więc powiązane z dostatkiem, płodnością czy ochroną. Warto więc pamiętać, skąd te elementy pochodzą i jak pojmowano

ich moc. Prześledzenie funkcji bóstw opiekuńczych w życiu człowieka było jednym z głównych zadań badawczych. W pracy naukowej zawsze istotnym i niezwykle ciekawym było dla mnie analizowanie wizerunków. Jako namacalny efekt materialny różnych zjawisk, zachowany do naszych czasów i dostępny przez to bezpośrednio oglądowi, stanowią one ważny łącznik między nami a członkami dawnych społeczności, które je rzeczywiście użytkowały. Badania kultury materialnej są wyjątkową okazją do zbliżeń ponadkulturowych i ponadczasowych oraz poszerzania wiedzy na temat wierzeń, obyczajów, potrzeb ludzi fundujących i tworzących obiekty kultowe. Ich analiza daje nam możliwość uzupełnienia pewnych braków w wiedzy, oczywiście przy założeniu, że dostęp do pewnej grupy obiektów danej kultury jednocześnie umożliwia odbiorcy dostęp do świata pojęć, wyobrażeń etc. tej kultury.

Omówiona powyżej książka *Abundance and Fertility. Representations Associated with Child Protection in the Visual Culture of Ancient India* jest podzielona na trzy główne rozdziały, a następnie stosowne podrozdziały. Pierwszy z nich prezentuje grupę wizerunków i symboli powiązanych z dostatkiem oraz obfitością, która jest niezwykle liczna i różnorodna. Z tego powodu, choć jest to część wprowadzająca do tematu, rozdział jest obszerny i szczegółowy. Warto zaznaczyć, że przed sztuką wytworzoną w omawianej epoce (okres panowania dynastii Kuszanów, ok. I-III w. n.e.) na terenie Indii północnych powstało wiele znaczących zabytków. Zazwyczaj są one bogato dekorowane i główne ich motywy (inspirowane naturą lub ludzkim ciałem) stanowią podstawę do rozwoju opisywanych przeze mnie wyobrażeń opiekuńczych istot nadprzyrodzonych. Ich zasięg i oddziaływanie na kolejne pokolenia twórców musiał być duży, można zatem mówić o swego rodzaju początkach wyznaczania standardów ikonograficznych. W pierwszym rozdziale omówiłam więc kluczowe grupy przedstawień, zarówno wśród figurek terakotowych, jak i w rzeźbie kamiennej, często monumentalnej, zwracając szczególną uwagę na postaci, które pojawiły się też w moim materiale głównym lub stanowiły wyraźnie źródło inspiracji dla późniejszych wyobrażeń. Celem tej części było zarysowanie stosownego kontekstu wizualnego dla poddanych analizie wizerunków czczonych w związku z zapewnieniem płodności i ochrony potomstwa.

W drugim rozdziale skupiłam się na kontekście społeczno-religijno-kulturowym, na temat którego wiele informacji znajduje się w dawnej literaturze, przede wszystkim religijno-

rytualnej oraz epickiej. Skoncentrowałam się tu na dwóch kwestiach: 1. w jaki sposób poczęcie dziecka, ciąża czy poród zostały obudowane wierzeniami i narracjami kulturowymi, a także jakie role wyznaczono kobietom, bądź żeńskim bóstwom; 2. jak zapewnienie posiadania potomstwa czy działania ochronne zostały zilustrowane w literaturze źródłowej. W rozdziale tym istotne były także odniesienia do analiz współczesnych badaczek tekstów tradycji bramińskiej i krytyczne spojrzenie na pozycję matek w społeczeństwie dawnych Indii.

Trzeci rozdział stanowi najważniejszą część monografii i koncentruje się na omówieniu wizerunków powstałych w regionie Mathura, wiążących się bezpośrednio z dostatkiem, płodnością czy ochroną potomstwa, traktowanego jako jeden z najcenniejszych zasobów, a w związku z tym wymagający szczególnej dbałości. We wprowadzeniu zatem starałam się przybliżyć funkcje bytów znanych pod nazwami: Graha i Matrika oraz rolę wierzeń z nimi związanych. Kolejno zaprezentowałam sześć najpopularniejszych i najważniejszych typów wizerunków. Sekcje im poświęcone ułożone zostały w następującej kolejności: najpierw skupiłam się na przedstawieniach danego bóstwa w rzeźbie mathurańskiej oraz ich kluczowych i znaczących elementach, które współtworzą wizerunek; następnie odniosłam się do narracji kulturowych obrazujących funkcjonowanie tej postaci w wierzeniach, uwzględniając wypełnianie roli ochronnej i zalecenia zawarte w traktatach medycznych, jeśli dane bóstwo zostało w nich ujęte.

W zakończeniu zawarłam wnioski końcowe oraz podsumowanie potencjalnej funkcji prezentowanego materiału w dawnych społecznościach, ze szczególnym naciskiem na relację obiekt-użytkownik i moc-oddziaływanie danego wizerunku.

Ostatnią część książki stanowi suplement, w którym zamieściłam wybrane fragmenty tekstów źródłowych prezentujących opowieści, jakie bezpośrednio dotyczą zagrożeń i sposobów przeciwdziałania im. W niektórych z nich, np. w *Mahabharacie*, postaci bóstw zostały włączone w historie mitologiczne, co dodatkowo ilustruje wyobrażenia dawnych społeczności na temat aktywności istot nadprzyrodzonych oraz ich interferencję w prokreację człowieka.

Monografia *Abundance and Fertility* stanowi zatem zwieńczenie moich wieloletnich i interdyscyplinarnych badań nad kulturą oraz religią regionu Mathury w pierwszych wiekach n.e. Rozpoczęłam je w 2006 r. na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Pracowni Sztuki

Orientu w ramach studiów doktoranckich, pod kierunkiem prof. dr. hab. Jerzego Malinowskiego. Przygotowana przeze mnie, wspomniana już wyżej dysertacja, została opublikowana w 2013 r. w formie książki pt. *Rzeźba hinduistyczna w Mathurze od II do IV w. n.e. Ikonografia i forma* w wydawnictwie DiG. Badania do pracy wówczas prowadziłam także za granicą w Indiach (2006-2010), w Londynie (2008) w ramach stypendium Fundacji Lanckorońskich, a także w Stanach Zjednoczonych (2008-2009) w ramach stypendium Fundacji Fulbrighta. W tym czasie miałam okazję zawrzeć wiele cennych znajomości naukowych oraz odbyć konsultacje ze specjalistami w zakresie kultury i literatury subkontynentu indyjskiego. Ponadto, dzięki recenzentce pracy doktorskiej, prof. dr. hab. Monice Zin zatrudnionej na niemieckich uczelniach, zyskałam kontakty z kluczowymi badaczami w Europie, uczestniczyłam w międzynarodowych seminariach, warsztatach i konferencjach, mogłam regularnie konsultować swoją pracę naukową już po doktoracie, przygotowując rozprawę habilitacyjną. Z uwagi na to, że w Polsce jestem jedynym ekspertem w tej tematyce, główne osiągnięcie naukowe przygotowałam w języku angielskim. W związku z tym, mój wkład badawczy w rozwój dyscypliny można rozumieć zdecydowanie głównie w wymiarze międzynarodowym.

Poza publikacjami przygotowanymi w związku z badaniami nad funkcją i kształtem wizerunków kultowych z Mathury ukazujących bóstwa opiekuńcze, patronujące dobrobytowi i płodności, od początku kariery naukowej prezentowałam także wyniki swoich badań nad innymi zjawiskami kulturowymi Indii (szczegółowy wykaz w pkt. II osiągnięć). Już badania, które podjęłam na potrzeby prac magisterskich zaowocowały publikacjami. Pierwsza z nich, poświęcona *Wisznudharmottarapuranie* - analizie fragmentów ikonograficznych bóstw Trimurti - opublikowana została w 2007 r. w wydawnictwie Neriton w formie książki zatytułowanej *Tworzenie i konsekracja boskich przedstawień w sztuce hinduistycznej*. Druga z nich, na temat miniatur mogolskich ze zbiorów Czartoryskich, przedstawiona została w formie referatu na konferencji IV Spotkania Polskich Historyków Sztuki i Konserwatorów Dzieł Sztuki Orientu, w Toruniu, w 2006 r. W 2009 r. opublikowana została jako artykuł pt. „*Bitwa i Uroczystość*” – *XVII-wieczne miniatury mogolskiej szkoły pałacowej w Muzeum XX. Czartoryskich* w tomie *Studia o sztuce Bliskiego i Środkowego Wschodu*, w wydawnictwie Trio.

Od 2014 r. ważną aktywnością badawczą, prowadzoną równolegle do analiz przedstawięń związanych z płodnością, obfitością oraz ochroną potomstwa, był dla mnie udział w projekcie Narodowego Centrum Nauki: *Birla mandir - współczesne hinduistyczne kompleksy świątynne jako przykład modernizacji przez powrót do tradycji*, gdzie zajmowałam stanowisko głównego wykonawcy. Projekt trwający do 2018 r., realizowany wraz z prof. dr hab. Martą Kudelską i dr hab. Agatą Świerżowską prof. UJ, poświęcony był badaniom nad architekturą i nacjonalistyczną dekoracją XX-wiecznych świątyn fundowanych przez rodzinę znanych przedsiębiorców - Birlów, w Indiach północnych i środkowych. W 2015 r. do projektu dołączyła dr hab. Dorota Kamińska-Jones, prof. UMK. Zebrany w czasie trzech badań terenowych materiał stanowi unikatową, kompleksową dokumentację wszystkich świątyn, a wybrane wątki zostały szczegółowo omówione w książce pt. *On the Road to Great India*, która ukazała się nakładem Wydawnictwa Uniwersytetu Jagiellońskiego w 2019 r. W najbliższym czasie w Indiach ukaże się kolejne, indyjskie wydanie tej monografii, nakładem wydawnictwa Dev Publishers. W ramach projektu zajmowałam się dokumentacją fotograficzną i katalogowaniem świątyn, opisem kluczowych przedstawięń w dekoracjach budowli, tłumaczeniem inskrypcji z języka hindi, analizą obiektów na potrzeby publikacji i wystąpięń konferencyjnych. Poza wymienioną wyżej książką ukazało się wiele artykułów oraz rozdziałów w monografiach, zarówno we współautorstwie z wymienionymi tu badaczkami, jak i moich indywidualnych (szczegółowy wykaz w pkt. II osiągnięć).

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Poza działalnością naukową na Uniwersytecie Jagiellońskim zajmuję się także pracą naukową z ramienia Polskiego Instytutu Studiów nad Sztuką Świata. W trakcie studiów doktoranckich realizowanych w Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu zostałam członkiem powołanego w 2007 r. Polskiego Stowarzyszenia Sztuki Orientu. Była to inicjatywa prof. dr hab. Jerzego Malinowskiego, promotora mojej pracy doktorskiej. Od tego czasu brałam aktywny udział w organizacji różnych wydarzeń, w tym konferencji (pkt. 5. wykazu osiągnięć), przygotowaniu publikacji, warsztatów dla młodzieży w programie edukacyjnym "Młody Asyż. Młodzież na rzecz tolerancji i pokoju", sporządzaniu okresowych sprawozdań

dotyczących badań nad sztuką Indii w Polsce w PISnSS, a także w cyklicznych spotkaniach naukowych pt. "Ogólnopolskie Seminarium Sztuki Azji i Afryki", w tym w prezentacjach referatów poświęconych aktualnie prowadzonym badaniom. Obecnie instytucja ta działa jako Polski Instytut Studiów nad Sztuką Świata. Od 2014 r. pełnię funkcję wiceprezesa lub członka Zarządu Oddziału Krakowskiego angażując się w bieżącą działalność Instytutu w wymiarze lokalnym.

Poza tym w 2016 r. wzięłam po raz pierwszy udział w międzynarodowej konferencji European Association for South Asian Archaeology and Art w Cardiff. Jest to prestiżowa organizacja zrzeszająca badaczy kultury materialnej Azji Południowej w zakresie archeologii i sztuki. Zostałam wówczas członkiem Zarządu tego stowarzyszenia i w ramach działalności bieżącej zajmuję się recenzją zgłoszeń na kolejne konferencje oraz artykułów do tomów pokonferencyjnych.

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

Osiągnięcia dydaktyczne

Zajęcia dla studentów zaczęłam prowadzić już w trakcie studiów doktoranckich (przez dwa lata) przygotowując kurs pt. *Wstęp do sztuki Orientu*. Po powrocie ze stypendium w Filadelfii zostałam od razu zatrudniona na zlecenie w Katedrze Porównawczych Studiów Cywilizacji UJ do prowadzenia zajęć:

- *Sztuka subkontynentu indyjskiego - zarys dziejów*
- *Sztuka subkontynentu indyjskiego - ikonografia wizerunków religijnych*
- *Cywilizacja subkontynentu indyjskiego - wykład i ćwiczenia*
- *Język hindi - lektorat (na różnych poziomach)*
- *Mitologie głównych systemów religijnych w sztuce subkontynentu indyjskiego*

Część tych zajęć prowadziłam także po rozpoczęciu pracy na stanowisku adiunkta, a ponadto przygotowałam kursy:

- *Rytuał czy pigułka? Praktyki lecznicze w dawnych kulturach (część poświęcona Indiom)*
- *Himation, burka, kimono - stroje w kulturach Europy i Azji (część poświęcona Indiom)*

- *Widelec czy pałeczki? Tradycje kulinarne w kulturach świata (część poświęcona Indiom)*
- *Zarys dziejów sztuki pozaeuropejskiej - Indie*
- *Sztuka buddyjska w Indiach*
- *Trening kompetencji międzykulturowych*

Ze względu na tematykę większości zajęć miałam okazję uwzględnić wielokrotnie efekty pracy badawczej w dydaktyce. Prezentacje do wykładów przygotowane zostały z wykorzystaniem dokumentacji cyfrowej z badań terenowych, w programach moich kursów znalazło się wiele autorskich treści. Opracowane były najczęściej z wykorzystaniem anglojęzycznej literatury przedmiotu, z uwzględnieniem najnowszych rezultatów badań, które poza publikacjami miałam też okazję poznawać dzięki udziałom w zagranicznych konferencjach, seminariach i warsztatach. Oprócz tego, po uzyskaniu stopnia doktora i zatrudnieniu na etacie zaczęłam intensywnie rozwijać swoje kompetencje dydaktyczne (szczegółowy wykaz kursów i szkoleń w pkt. 7.), aby przygotować się jak najlepiej, z uwzględnieniem najnowszych metod aktywizujących, do zajęć w formie ćwiczeń, konwersatoriów czy warsztatów. W okresie pandemii uzupełniłam metody nauczania wykorzystując narzędzia przeznaczone do pracy online.

Dodatkowo w 2016 r. postanowiłam poszerzyć akademicką metodykę o narzędzia trenerskie, a w szczególności zajęłam się obszarem kompetencji międzykulturowych. Uczestniczyłam m.in. w międzynarodowych warsztatach Training of Intercultural Trainers, Young SIETAR, odbyłam kompleksowe szkolenie trenerskie we Wszechnicy Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W latach 2016 i 2017 brałam aktywny udział w realizacji piątej i szóstej edycji Tygodnia Jakości Kształcenia na UJ. Przygotowałam i prowadziłam warsztaty dla nauczycieli akademickich "Ucz i trenuj. Narzędzia aktywizujące w pracy nauczyciela akademickiego."

W latach 2016 i 2021 uczestniczyłam w II i IV Konferencji Ars Docendi - rozwijanie kompetencji dydaktycznych nauczycieli akademickich i doktorantów organizowanej przez Centrum Doskonalenia Dydaktyki Akademickiej - Ars Docendi UJ, Biuro Doskonalenia Kompetencji, Centrum Wsparcia Dydaktyki.

W roku akademickim 2019/2020 uzyskałam wyróżniający wynik w ankietowej ocenie zajęć i nagrodę Prorektora UJ ds. dydaktyki, prof. dr. hab. Armena Edigariana. W pozostałych latach moje oceny plasowały się najczęściej powyżej średniej Wydziału.

W roku akademickim 2020/2021 zostałam wyróżniona przez Prorektora UJ ds. dydaktyki, prof. dr. hab. Armena Edigariana za zaangażowanie w działania przyczyniające się do stałego wzrostu jakości kształcenia w uczelni.

Byłam opiekunem dwóch prac magisterskich i dwóch licencjackich, recenzentem siedmiu prac licencjackich i członkiem komisji w 118 egzaminach.

Osiągnięcia organizacyjne

Uczestniczę aktywnie w pracach na rzecz Wydziału i mojej jednostki od początku zatrudnienia na UJ. Wielokrotnie angażowałam się w dodatkowe wydarzenia organizowane dla studentów w ramach współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, a także w prace w komisjach.

W latach 2012-2016 byłam członkiem Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

Kolejno, w latach 2016-2020, pełniłam funkcję pełnomocnika dziekana ds. (ewaluacji) jakości kształcenia, następnie w roku 2021 zostałam powołana na drugą kadencję, która trwa nadal. Regularnie biorę udział w pracach Wydziałowego Zespołu Doskonalenia Jakości Kształcenia, przygotowuję raporty roczne z jednostki (do raportu wydziałowego), a także opracowuję dane z Oceny Zajęć Dydaktycznych i innych ankiet przeprowadzanych wśród studentów (jak Barometr Satysfakcji Studenckiej, Monitoring Losu Absolwentów). Dokumenty te służą bieżącemu monitoringowi jakości kształcenia w Katedrze Porównawczych Studiów Cywilizacji i na Wydziale oraz tworzeniu rekomendacji dla Rady Programowej w KPSC. W drugiej kadencji pełnię dodatkowo funkcję sekretarza Wydziałowego Zespołu. W obszarze jakości kształcenia wykazuję się szczególną aktywnością, uczestniczę każdego roku w wydarzeniu organizowanym przez Biuro Doskonalenia Kompetencji, Centrum Wsparcia Dydaktyki pt. *Tydzień Jakości Kształcenia*, zarówno jako uczestnik szkoleń i seminariów, jak i jako twórca.

Ponadto, w 2013 r. przygotowałam wniosek pt. "Wsparcie programu kształcenia w zakresie nauczania języków orientalnych w KPSC" do Rektorskiego Funduszu Rozwoju

Dydaktyki "Ars Docendi", który został rozpatrzony pozytywnie i otrzymał dofinansowanie na zakup sprzętu i materiałów do nauki języków.

W 2015 r. dołączyłam do stowarzyszenia SIETAR Polska i do 2017 r. aktywnie współpracowałam z trenerami biznesu, psychologami oraz edukatorami międzykulturowymi, np. przygotowując warsztaty i materiały w ramach projektu "Trener-Expert". Miał on na celu propagowanie edukacji międzykulturowej w szkołach i uczelniach wyższych (między innymi zorganizowaliśmy w Katedrze warsztaty dla studentów i młodzieży licealnej). Efektem końcowym projektu była prezentacja wyników na dwóch konferencjach, a także ewaluacja rozwoju kompetencji u uczestników. W podsumowaniu projektu, zwróciliśmy uwagę na konieczność wprowadzenia warsztatów rozwijających kompetencje międzykulturowe do programów kształcenia. Warsztaty spotkały się z dużym zainteresowaniem młodzieży. W efekcie, w Katedrze powstał kurs *Trening kompetencji międzykulturowych* (rok akademicki 2017/18), który najpierw współprowadziłam z trenerką SIETAR mgr Anną Salomeą Kubicą-Majką, a następnie prowadziłam go sama. W SIETAR Polska byłam także członkiem Grupy Trenerskiej i współorganizowałam regularnie spotkania trenerów (TTT) w KPSC. Brałam także udział w zjazdach SIETAR Polska, przygotowywałam prezentacje na temat kluczowych elementów kultury indyjskiej, ćwiczenia i testowanie gier szkoleniowych. W 2016 r. zorganizowałam w KPSC miejsce na przechowanie księgozbioru SIETAR Polska, który nadal jest w depozycie w Katedrze.

W tym samym roku nawiązałam współpracę z jedną z krakowskich firm, która zwróciła się z prośbą o przygotowanie szkolenia z kultury indyjskiej dla pracowników współpracujących z Indusami i wyjeżdżających w delegacje do Indii. Zorganizowaliśmy wydarzenie pt. *Komunikacja międzykulturowa – Indie*, które obejmowało przygotowanie materiałów szkoleniowych, prezentacji, prowadzenie warsztatów i konsultacje w obszarze kompetencji międzykulturowych pracowników.

W latach 2016-2022 zajmowałam się koordynacją egzaminu dyplomowego kończącego pierwszy stopień studiów (egzamin licencjacki), który wprowadzony został w KPSC zamiast obrony pracy licencjackiej.

W 2017 r. uczestniczyłam w opracowaniu programu studiów podyplomowych "Trener kompetencji międzykulturowych" wraz z dr Agnieszką Kowalską oraz Wszechnicą Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Osiągnięcia popularyzujące naukę

W okresie zatrudnienia w Uniwersytecie Jagiellońskim brałam udział w wielu wydarzeniach poza uczelnią oraz przygotowałam różne wystąpienia popularyzatorskie poza konferencjami naukowymi. Skupiały się one na różnych aspektach kultury subkontynentu indyjskiego. Część z nich przygotowana została dla młodzieży licealnej.

W 2013 r. zostałam zaproszona do Zespołu Szkół nr 3 im. Królowej Jadwigi (liceum ogólnokształcące) w Nowym Targu, gdzie wygłosiłam wykład "Nie tylko Tadź Mahal, czyli podróże do najważniejszych zabytków subkontynentu indyjskiego". Celem tego spotkania było też zainteresowanie uczniów kierunkami studiów prowadzonych przez moją jednostkę.

W 2015 r. Koło naukowe OKoło i Katedra Porównawczych Studiów Cywilizacji UJ przygotowały *Kobiety Indii* - wystawę fotograficzną i cykl wydarzeń. Wystąpiłam tam z prezentacją pt. *Od matki, żony i guru do członkini "Różowego gangu"* skupiającą się na rolach i miejscu kobiet w kulturze indyjskiej.

W tym samym roku w ramach cyklu *Bezkręsy Kultury* organizowanego przez KPSC przygotowałam wraz z prof. dr hab. Martą Kudelską i dr hab. Agatą Świerżowską, prof UJ prezentację pt. *Od kultu fallusa do religii uniwersalnej, czyli subiektywny przegląd hinduizmu*, w Pauza In Garden. Cykl ten miał na celu popularyzację badań naukowych poza środowiskiem akademickim. W prezentacji zawarłyśmy główne wnioski pierwszych badań terenowych w projekcie *Birla mandir - współczesne hinduistyczne kompleksy świątynne jako przykład modernizacji przez powrót do tradycji*.

W 2017 r. prowadziłam warsztaty edukacyjne w ramach współpracy Katedry Porównawczych Studiów Cywilizacji z Instytutem Dialogu Międzykulturowego im. Jana Pawła II w Krakowie w programie "Młody Asyż. Młodzież na rzecz tolerancji i pokoju" w ramach projektu *Oblicza dialogu*.

W tym samym roku wygłosiłam wykład w Muzeum Śląskim w Katowicach pt. *Sztuka religijna w Indiach*, w cyklu *Sztuka świata*.

Następnie wraz z prof. dr hab. Martą Kudelską i dr hab. Agatą Świerzowską, prof UJ przygotowałam artykuł w numerze specjalnym *Polityki* (pomocnik historyczny), pt. *Świątynie Birlów* [wydanie specjalne] 2017, 3, s. 152-153.

Ponadto, jak wcześniej wspomniałam, w ramach współpracy ze stowarzyszeniem SIETAR Polska uczestniczyłam w wielu spotkaniach i wydarzeniach, w których miałam okazję prezentować treści naukowe w ujęciu popularyzatorskim.

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

W czasie od rozpoczęcia studiów doktoranckich do teraz dużą wagę przywiązywałam do rozwoju własnych kompetencji i poszerzaniu wiedzy w różnych obszarach, aby adekwatnie przygotować się do wykonywania obowiązków w uczelni wyższej, przede wszystkim doskonaląc warsztat dydaktyka i badacza. Ze względu na język angielski, dominujący w moim obszarze badawczym, szczególny nacisk położyłam na poszerzenie kompetencji językowych. Brałam udział w wielu kursach i szkoleniach, a także podjęłam naukę na studiach podyplomowych. Poniżej zamieszczam ich spis:

Okres przed uzyskaniem stopnia doktora

2006/2007: kurs języka angielskiego przygotowujący do egzaminu International Legal English Certificate

Okres pomiędzy uzyskaniem stopnia doktora a uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego

2012: udział w warsztatach ARS DOCENDI - doskonalenie umiejętności dydaktycznych nauczycieli akademickich i doktorantów, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie

2012: szkolenia w Szkole Promocji Nauki CITTRU, Strategia promowania nauki w Internecie, Sztuka autoprezentacji, Kontakty z mediami

2012/2013: 2-semesterne studia podyplomowe w zakresie "Studia dla tłumaczy tekstów specjalistycznych w zakresie tłumaczenia pisemnego język angielski-język polski", Wydział Filologiczny, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie

2013: konferencja szkoleniowa "Ochrona prawna i ocena publikacji naukowych" w ramach projektu "Harmonizacja zarządzania dydaktyką na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie"

2015: Prezentacja narzędzi i praktyk, pomocnych w zarządzaniu projektem naukowym. Zastosowania narzędzi Kaizen w organizacji pracy naukowej

2016-2017: 2-semesterne studia podyplomowe w zakresie "Organizacja i zarządzanie oświatą", w Uniwersytecie Pedagogicznym im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie

2016: Zarządzanie projektami w ramach Tygodnia Jakości Kształcenia 2016, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie

2016: program szkoleniowy Szkoła Trenerów realizowany przez Wszechnicę Uniwersytetu Jagiellońskiego

2017/2018: warsztaty dydaktyczne Ars Docendi pt. "Relacje mistrz-uczeń: mentoring-coaching-tutoring"

2020: warsztaty dydaktyczne Ars Docendi pt. "Uczelnia wolna od dyskryminacji"

2021: warsztaty dydaktyczne Ars Docendi pt. "Komunikacja ze studentami w sytuacjach trudnych i kryzysowych"

2021: "Projektowanie szkoleń z wykorzystaniem nowoczesnych narzędzi trenerskich dla kadry naukowo-dydaktycznej" w ramach projektu ZintegrUJ-Kompleksowy Program Rozwoju Uniwersytetu Jagiellońskiego

2021: warsztaty dydaktyczne Ars Docendi pt. "Zarządzanie i podejmowanie decyzji w edukacji"

2022: warsztaty dydaktyczne Ars Docendi pt. "Efekty uczenia się w planowaniu zajęć, kursów i programów studiów"

2022: szkolenie "Narzędzia coachingowe w dydaktyce" w ramach projektu ZintegrUJ-Kompleksowy Program Rozwoju Uniwersytetu Jagiellońskiego.

.....
(podpis wnioskodawcy)